

عنوان مقاله:

نظام حقوقی حاکم بردعوی طاری در محاکم حقوقی و دیوان عدالت اداری

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های نوین حقوق اداری، دوره 4، شماره 13 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

جلال جعفری - گروه حقوق خصوصی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

جواد خالقیان - گروه حقوق خصوصی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران (دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج)

جلیل مالکی - گروه حقوق خصوصی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

دعای طاری یکی از انواع دعاوی است که در قانون آیین دادرسی مدنی و نیز قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مورد پیش بینی قانونگذار قرار گرفته است. در شرایط فعلی، با توجه به نظام حقوقی ایران، بر اساس ماده ۱۷ قانون آیین دادرسی دادگاه های عمومی و انقلاب در امور مدنی، هر دعوی که در اثنای رسیدگی به دعوی دیگر از طرف خواهان یا خوانده یا شخص اصلی یا از طرف متداعیین اصلی اقامه شود، دعوی طاری نام دارد. همچنین، دعوی مزبور دعوی است که بر دعوی دیگر نظر به وحدت منشا یا داشتن ارتباط از حیث اضافه کردن خواسته یا در مقام دفاع یا وارد کردن شخصی به دعوا وارد می شود و خود دعوی کامل محسوب می شود. در سال ۱۳۸۵ امکان اقامه دو دعوی از اقسام دعای طاری در قانون دیوان عدالت اداری پیش بینی شد. با تصویب قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری در سال ۱۳۹۲ با اختصاص یک ماده به هر کدام، توضیحی ناقص از نحوه طرح این دو دعوی بیان شد. این امر نه تنها کمکی به طرح این دعاوی در دیوان عدالت نکرده، که باعث بروز اختلاف نظرهایی در خصوص چگونگی طرح این دعاوی، با چه عنوانی و از سوی چه کسانی، شده است. روش تحقیق در این پژوهش از نوع توصیفی-تحلیلی است و درگردآوری منابع از روش کتابخانه ای استفاده شده است.

کلمات کلیدی:

قرار، دعای طاری، دادگاه تجدید نظر، قانون آیین دادرسی مدنی، دیوان عدالت اداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1591530>

